

Lịch sử

Thăm vấn Trung tá Điệp viên VC Hoàng kim Loan

Liên Thành

**ĐẠI ÚY LIÊN THÀNH, CHỈ HUY TRƯỞNG BCH/CSQG THỪA THIÊN-HUẾ
THĂM VẤN TRUNG TÁ ĐIỆP VIÊN VC HOÀNG KIM LOAN,
KÊ CHỈ HUY CUỘC TỔNG NỔI DẬY MÙA HÈ ĐỎ LỬA 5/1972 TẠI HUẾ.
CUỘC ĐẤU TRÍ GIỮA GIỮA TÌNH BÁO CỘNG SẢN BẮC VIỆT VÀ
TÌNH BÁO CẢNH SÁT QUỐC GIA VNCH**

Orange County, CA, USA. Ngày 3/4/2016
(Trích Biên Động Miền Trung của tác giả Liên Thành)

***** ||| *****

VỞ TUỒNG BẮT ĐẦU, MÀN THỨ I

Nhà an toàn, danh từ hơi khó hiểu và mập mờ, nếu không ở trong giới tình báo thì ít người được nghe và biết đến. Hầu như không có một cơ quan tình báo nào không có nhà an toàn, đó là một trong những căn nhà được thuê mượn, nằm trong khu nhà cửa đông đúc của dân chúng, hoặc công thự của cơ quan ít ai để ý, và địch khó phát giác. Nhà an toàn là nơi:

- Tiếp xúc với các nguồn tin.
- Tiếp xúc các nhân viên của cơ quan đang hoạt động trong hàng ngũ địch.
- Để thăm vấn những nhân vật quan trọng của địch mà cơ quan bắt được, hầu bảo vệ tính mạng cho chính đương sự, và bảo mật các tin tức quan trọng không bị tiết lộ ra ngoài. Trong vài trường hợp các nhân vật này chịu hợp tác, họ được bí mật tung ngược trở lại hàng ngũ địch, v.v.

Bây giờ là giai đoạn khó khăn và cam go nhất, bắt được Hoàng kim Loan đã là chuyện khó, nhưng muốn hấn nói thành thật những gì mình muốn biết lại là chuyện khó khăn bội phần.

Nhiều người thường có ý nghĩ thăm vấn thường đi kèm với bạo lực, đó là một ý tưởng hết sức sai lầm, nếu thăm vấn đi kèm với bạo lực, sẽ đồng nghĩa với thiếu khả năng, đầu hàng đối tượng và càng khích động lòng trung kiên của đối tượng mà thôi. Kết quả thu lượm được sẽ là số không.

Vì thế, một thẩm vấn viên giỏi cần phải: *Trầm tĩnh, luôn luôn chế ngự được sự nóng giận do đối tượng khiêu khích trong mọi tình huống. Hiểu biết thật rộng rãi về hệ thống tổ chức, địa bàn hoạt động, đối tượng móc nối, kết nạp, và các nhân vật trong tổ chức của địch, nếu không, rất dễ dàng bị đối tượng man khai, cung cấp những tin tức sai lạc khó phân tích và hậu quả hết sức tai hại.*

Tỉnh ủy Thừa Thiên và Thành ủy Huế là hai đối tượng và mục tiêu mà chúng tôi phải đương đầu hằng ngày, nên chúng tôi nắm rất vững vàng về tổ chức, nhân sự, và mọi hoạt động của họ, và được cập nhật thường xuyên. Ngay cả những thay đổi nhân sự trong nội bộ của địch, chỉ trong một thời gian rất ngắn, vài tuần là chúng tôi biết ngay.

Nhưng đối với Tổng cục 2 Quân Báo, và Cục Tình Báo Chiến Lược, phải thành thật mà nhận rằng, hiểu biết của chúng tôi về hai cơ quan này rất hạn hẹp, vì không nằm trong trách nhiệm của chúng tôi, mà là của các cơ quan tình báo quân sự và dân sự cao cấp trong chính phủ VNCH tại Sài Gòn. Mọi hồ sơ liên quan đến hai cơ quan này hầu như không được phổ biến. Đây là điểm khó khăn chính trong khi thẩm vấn Hoàng Kim Loan, cũng may, tôi hỏi văn phòng Cố vấn CSDB, được họ thuyết trình và cung cấp đầy đủ mọi tài liệu thật chi tiết về hai cơ quan Tổng Cục 2 Quân Báo và Cục TBCL.

Ngày 6-5-72 vào lúc 10 giờ sáng, Đại úy Ân đón tôi ngay ngoài cửa nhà an toàn, Ân lắc đầu:

- Miếng mồi khó nuốt thật. Tinh thần hấn còn vững lắm, từ sáng sớm đến giờ ngoại trừ bản khai lý lịch vẫn tắt, hấn chẳng nói gì thêm. Hấn muốn gặp anh. Ân đưa bản khai của hấn cho tôi xem, trong phần gia cảnh hấn khai: Có vợ và 2 con, vợ và con gái hiện ở tại Hà Nội, con trai hiện đang du học tại Liên Xô. Tôi bàn với Ân:

- Bây giờ mình vào gặp hấn, sau đó anh gọi máy Thiếu úy Sở và Trung úy Thông thay thế, mình ra quán bún chị Sở ăn một tí gì, đói lắm rồi, vừa ăn vừa bàn kế hoạch đối phó.

Tôi và Đại úy Ân bước vào nhà an toàn. Căn nhà trang hoàng bình thường giống như mọi tư gia, một giường nhỏ, một bàn ăn, một bộ salon nhỏ tiếp khách, chỉ khác chăng là khắp nơi trong nhà đều có gắn những microphone cực nhỏ và 2 chiếc máy thu âm tinh vi, có thể thu âm 24/24, mà không cần thay băng (*do văn phòng Cố Vấn Cảnh Sát Đặc Biệt CIA cung cấp*).

Hoàng Kim Loan đang ngồi, nét mặt trầm tư, đối diện là 1 nhân viên thẩm vấn và 2 nhân viên an ninh. Vừa thấy tôi hấn đứng dậy. Tôi bắt tay hấn và hỏi ngay:

- Sao rồi Trung tá Loan, ông muốn gặp tôi?

- Vâng, tôi muốn gặp ông Trưởng Ty, tôi muốn trình bày với ông Ty một vài việc:

- Thứ nhất: Tôi quân hàm Trung tá, vì vậy tôi yêu cầu ông chuyển tôi qua quy chế tù binh.

- Thứ hai: Tôi là một đảng viên cộng sản cao cấp, suốt đời phục vụ cho đảng, cho lý tưởng của tôi, vì vậy mà ông Trưởng Ty sẽ không có một hy vọng nào để thẩm vấn, khai thác tin tức nơi tôi. Tôi sẽ giữ im lặng hoàn toàn, muốn đánh, muốn đập, muốn bắn, muốn giết đó là quyền của ông Trưởng Ty.

Tôi mỉm cười nhìn hắn:

- Ông ngồi xuống đi, mình nói chuyện. Ông và tôi đều là nhà binh. Tôi hy vọng mình có thể nói chuyện thẳng thắn và thành thật với nhau, mặc dầu ông là lính miền Bắc, tôi là lính miền Nam. -- Hắn ngồi xuống ghé đôi diện với tôi và Đại úy Ân.

- Thứ nhất, về yêu cầu của ông, muốn tôi chuyển ông qua quy chế tù binh. Ông và tôi đều là dân Tình báo chuyên nghiệp, hơn nữa ông lại là một điệp viên bị bắt trong khi hoạt động, mình đều biết rõ, cả miền Bắc lẫn miền Nam làm gì có quy chế tù binh cho một điệp viên, cho loại dân tình báo như ông và tôi. Tình báo chỉ có luật giang hồ và chỉ đối xử với nhau bằng luật lệ đó, có khác chăng một bên là Tà phái, một bên là Chánh phái. Ông đang được đối xử bằng luật lệ giang hồ của Chánh phái. Hiện tại ông không bị đưa vào nhà lao, không mặc áo tù, không ăn cơm tù, không bị ràng buộc bởi kỷ luật của nhà lao. Ông muốn ăn uống nghỉ ngơi, cà-fé, thuốc lá bất cứ giờ nào ông muốn. Anh em ở đây đâu có ai dám đoán ông đâu. Tôi nghĩ như vậy còn tốt hơn quy chế tù binh nhiều. (Thật tình tôi mù mờ không hiểu có quy chế tù binh cho những gián điệp bị bắt hay không? Phải gặp những chuyên viên của VNCH về vấn đề tù binh để hỏi mới thông hiểu rõ ràng).

Trở lại nói chuyện với Hoàng Kim Loan tôi nói tiếp:

- Thứ hai, trong quyền hạn tôi có thể làm được là chuyển ông sang quy chế Chiêu Hồi, nhưng chuyện đó hoàn toàn tùy thuộc vào ông, vào thái độ hợp tác của ông.

Thật tình tôi nói vậy để dụ hắn và cũng để dò xem tinh thần hắn ở mức độ nào. Cho dù hắn có hợp tác đến đâu, kết thúc, tôi vẫn lôi hắn và đám giặc cỏ "nhân dân anh hùng Thừa Thiên-Huế" của hắn ra tòa trả lời trước công lý về hành động man rợ của hắn, của đám giặc cỏ, và của bọn Việt cộng trong Chính Trị Bộ cộng sản miền Bắc về tội diệt chủng, tội bắn giết, chôn sống trên 5000 ngàn dân lành vô tội tại Huế vào Tết Mậu Thân năm 1968, để chính hắn Hoàng Kim Loan và đồng bọn phải trả lại cho 5000 ngàn oan hồn tử sĩ món nợ mà bọn chúng đã vay: đó là nợ oan, nợ ức, nợ xương, nợ máu, nợ bị trói tay bằng giây kẽm gai xô xuống hố sâu chôn sống, ghê rợn và kinh hồn đến độ vài tháng sau, khi tìm thấy những ngôi mộ tập thể trong những vùng cát khô, thi thể chưa bị hủy, đào lên, một giòng máu tươi ứa ra nơi miệng người chết. Họ chết trong uất hận, trong nỗi

sợ tốt cùng, tóc tai dựng đứng. Họ chết không yên lành, không mơ, như văn chương chữ nghĩa của tên cộng sản nằm vùng Trịnh Công Sơn "nằm chết như mơ".

Tôi trả lời tiếp câu thứ 2 của Hoàng Kim Loan:

- Trung tá Loan, ông đã quá làm nghĩ rằng khi rơi vào tay chúng tôi ông sẽ bị chúng tôi dùng bạo lực hành hạ, để mong lấy được một một số tin tức nơi ông. Miền Nam Việt Nam hay nói khác hơn là Chính phủ Việt Nam Cộng Hòa là một quốc gia pháp trị, có luật pháp hẳn hoi, luật pháp không cho phép chúng tôi hành hạ tù nhân. Tù nhân có quy chế của họ, từ vấn đề thực phẩm, y tế, thăm nuôi, sinh hoạt và được theo dõi, kiểm soát từ chính quyền Trung ương Sài Gòn và Hội Hồng Thập Tự Quốc Tế thường xuyên thăm viếng kiểm soát các trung tâm cải huấn. Hãy so sánh những người tù Quốc Gia được người cộng sản các ông thả về, họ như những thân ma, bệnh hoạn, suy nhược. Ngược lại, những đồng chí của ông được chúng tôi thả về, họ mập mạp, to béo, khỏe mạnh. Thời gian ở tù của họ chỉ là khoảng thời gian để họ bồi dưỡng sức khỏe rồi khi được chúng tôi thả ra họ lại tái hoạt động. Ông thấy đó, chế độ giam giữ tù nhân của Chính phủ VNCH nhân đạo gấp cả triệu lần những người cộng sản các ông. Đừng suy bụng ta ra bụng người, đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Hơn nữa, thế hệ chúng tôi, những người trẻ, chúng tôi rời bỏ sân trường, rời xa gia đình xông vào cuộc chiến, kẻ vai và còng lưng chống đỡ cuộc xâm lăng của các ông từ miền Bắc muốn đem chủ nghĩa cộng sản vô thần, tàn bạo, ác độc trùm lên 17 triệu dân miền Nam. Chúng tôi chiến đấu vì tự vệ, và với tấm lòng trong sáng không hận thù, như vậy thì không có lý gì khi bắt được ông chúng tôi lại hành hạ, bắn giết ông, để làm gì?

Ngoài ra, chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa còn có Bộ Chiêu Hồi, Chính phủ VNCH sẵn sàng đón tiếp những người cộng sản quay về với chúng tôi. Chúng tôi, hay nói rộng hơn là 17 triệu dân miền Nam, trong đó có hơn nửa triệu người dân Huế, họ ghê tởm, và kinh hoàng trước hành động bạo lực, bắn giết, mà các ông, những người cộng sản đã tặng cho dân Huế vào năm Mậu Thân 1968. Tôi không gởi trả lại ông những điều ông đã làm cho dân Huế trong những ngày đầu xuân năm 1968 - không bao giờ - tin hay không là tùy ông.

Kế tiếp, ông có quyền im lặng, tôi chẳng cần ông khai báo một lời nào. Chúng tôi đã khám phá hành tung của ông, đã biết rõ toàn bộ đám cơ sở nội, ngoại thành của ông từ hơn 5 năm nay. Mọi mưu toan, kế hoạch của ông, của Tỉnh ủy Thừa Thiên và Thị ủy Huế, chúng tôi đã nắm thật rõ ràng và tường tận từng chi tiết một, vì vậy mà ngày hôm nay ông bị bắt và đám cơ sở nội, ngoại thành của ông hiện đang lần lượt bị lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế bắt giữ. Cuộc hành quân chống lại kế hoạch Tổng Nổi Dậy của ông và đám "Nhân dân anh hùng Thừa Thiên - Huế" hiện giờ này đang tiếp diễn, như thế ông hiểu cho rằng tôi chẳng cần thiết một lời khai báo hoặc tin tức nào của ông cả. Điều tôi muốn không phải là tin tức quân sự, hoặc tình báo mà ông biết, mà là sự hợp tác của ông, và mong ông trở về với chúng tôi. Như ông đã biết và nhớ rõ, những đồng chí, và đồng đội của ông trong cơ quan Cục Quân Báo, Cục Tình Báo Chiến Lược trước đây đã bị

bắt, và sau đó đã trở về với chúng tôi như anh Lê Đình Khôi, anh Lê Văn Lự. Ông biết hai người đó hiện giờ ở đâu và giữ chức vụ gì trong chính quyền VNCH không?

Anh Lê Đình Khôi là Chủ Sự phòng Cảnh Sát Đặc Biệt BCH/CSQG vùng I. Tức là người Chỉ huy lực lượng CSĐB vùng I. Anh Lê Văn Lự là Giám Đốc trường Tỉnh Báo CSGQ vùng I Chiến thuật. Hoàng Kim Loan nhìn tôi và trả lời:

- Đó là những kẻ phản bội.

- Trung tá Loan, ông làm rồi, thế hệ của ông và của hai anh đó là những người yêu nước thật sự, nhưng bị tên Hồ phỉnh gạt, đưa ông và họ vào con đường cộng sản vô luân, tàn bạo, và bản cùng hóa cả một dân tộc. Hai người đồng chí của anh đã sớm thấy là mình đi lạc đường, nên trở về với những người Quốc gia, tại sao gọi họ là phản bội.

- Những gì ông cần gặp tôi, tôi đã nói xong. Tôi đã đọc bản viết tay về lý lịch và gia cảnh do chính ông viết. Tôi cảm ơn và hoàn trả lại ông, vì chẳng có một tí giá trị nào cả, vì chúng tôi đã biết từ lâu lắm rồi, nhất là gia cảnh, ông có vợ, vợ và con gái hiện ở tại Hà Nội, con trai ông hiện đang tu nghiệp tại Liên Xô. Vừa nói tôi vừa đưa tờ giấy lại cho hắn và nhìn thẳng vào mặt hắn. Hắn ngại ngùng đưa tay đón mảnh giấy. Tôi biết trong đầu hắn đang nghĩ gì: "Tên Đại úy 'ngụy' này khó nói láo với hắn quá!"

- Trung tá Loan, ông suy nghĩ kỹ những điều tôi vừa nói với ông, và bất cứ lúc nào cần gặp tôi, ông cứ nói với anh em ở đây, tôi sẽ đến gặp ông ngay.

Tôi và Ân rời nhà an toàn ra quán bún bò chị Sỏ. Hai anh em ngồi trầm ngâm suy nghĩ, tôi bàn với Ân:

- Anh thấy đó, tôi đấu khẩu với hắn gần cả tiếng đồng hồ, tinh thần hắn cứng ngắc. Việc đầu tiên là mình phải đánh gục tinh thần hắn trước. Mặc dầu hắn là người cộng sản, nhưng hoạt động lâu trong vùng quốc gia, nên còn có chút nhân tính. Hắn còn tình cảm gia đình, muốn bảo vệ vợ con, vì thế trước tiên mình đánh vào yếu điểm này trước. Như vậy anh sẽ phải làm như thế này... thế này... thế này.....

- Việc thứ hai là mình sẽ liên lạc với Anh Lê Đình Khôi hoặc anh Lự, nhờ họ ra thăm hắn với tình đồng chí cũ và tình đồng đội trong đơn vị Quân Báo và Cụm Tỉnh Báo Chiến Lược.

- Việc thứ ba là anh sắp xếp cho hắn thấy mặt những cơ sở quan trọng của hắn vừa bị mình bắt trong chiến dịch Bình Minh.

- Việc thứ tư là anh sắp xếp và cùng với Trung úy Thông, Trung tâm Trưởng trung tâm Thẩm vấn tuyển lựa khoảng 15 nhân viên thẩm vấn có kinh nghiệm và thật giỏi, thay phiên nhau thẩm vấn hấn 24/24, mình dùng chiến thuật xa luân chiến, ngoại trừ giờ ăn, cứ hỏi hấn liên tục, bất cứ chuyện gì, miễn sao làm cho hấn mỗi mệt, tinh thần xuống thấp, khi đó anh và tôi nhảy vào phần chính - Đồng ý không?

Ân khen tôi giỏi, tính kế nhanh. Tôi cười:

- Giỏi lâu rồi bây giờ anh mới khen, không giỏi thì làm sao mới Trung úy đã làm Trưởng Ty Cảnh Sát, mấy năm rồi bây giờ vẫn còn Đại úy. Hai anh em cùng cười.

Ân về thẳng trại tạm giam và trung tâm thẩm vấn lo công việc vì số hạ tầng cơ sở VC bị giữ trong chiến dịch Bình Minh từ các Quận chuyển về mỗi giờ mỗi đông. Phần tôi đi gặp Đại tá Tỉnh Trưởng Tôn Thất Khiên trình bày kết quả sơ khởi của cuộc Hành Quân và nhờ ông xin phương tiện của BTL Tiền phương Quân Đoàn I, chuẩn bị di chuyển số tù cộng sản trong Trung Tâm Cải Huấn và số hạ tầng cơ sở Việt cộng vừa mới bắt giữ sáng nay đi Côn Sơn, càng sớm càng tốt. 12 giờ 30 khuya ngày 7-5-1972 Đại úy Ân theo kế hoạch, cho di chuyển tạm thời Hoàng Kim Loan sang một nhà an toàn khác, để sáng mai tôi diễn phần I, đoạn tuồng hát ly kỳ, hấp dẫn cho Hoàng Kim Loan thưởng thức.

MÓN QUÀ ĐẦU TIÊN MÀ ĐẠI ÚY QUÂN LỰC VNCH LIÊN THÀNH, CHỈ HUY TRƯỞNG BCH/CSQG THỪA THIÊN-HUẾ TẶNG TRUNG TÁ ĐIỆP VIÊN CỘNG SẢN MIỀN BẮC HOÀNG KIM LOAN

3 giờ 15 chiều ngày 7-5-1972 tôi đến nhà an toàn tạm thời, vừa gặp Hoàng Kim Loan tôi nói ngay:

- Xin lỗi, làm ông mất ngủ hồi đêm, nhưng vì nhu cầu an ninh tôi chuyển ông sang đây, tối nay ông về lại nhà cũ.

- Tôi là tù nhân của ông Ty, đưa tôi đi đâu, làm gì, đó là quyền của ông Ty, hà tất ông Ty phải xin lỗi.

- Trung tá Loan, ngày hôm qua khi đọc bản lý lịch của ông, đoạn về gia cảnh ông có cho biết bà nhà và cô con gái hiện đang ở Hà Nội, cậu con trai hiện đang tu nghiệp ở Liên Sô, ông có thư từ liên lạc với gia đình không? Từ bao lâu rồi trước ngày ông bị bắt?

- Cũng đã từ lâu tôi không nhận được thư từ của họ, nhưng tôi nghĩ họ vẫn bình thường, sống ở ngoại thành Hà Nội, và con trai tôi vẫn còn tu nghiệp tại Liên Sô, có lẽ đến năm tới mới xong.

Hoàng Kim Loan trả lời câu hỏi của tôi trong phong cách bình thường, giọng nói hấn chậm rãi.

Tôi cười nhẹ, nhìn hắn:

- Chiều này tôi đến gặp ông là muốn đem đến tặng ông món quà. -- Tôi xoay qua Ân:

- Cho đem quà vào đi.

Cánh cửa lớn bật mở, một người đàn bà bước vào và theo sau là một là một người đàn ông mặc quân phục Quân lực VNCH, cấp bậc Đại úy, bên vai mang phù hiệu Binh chủng Thiết giáp.

Vừa thấy 2 người đó, Hoàng Kim Loan sững sờ bất động, mặt tái xanh.

- Trung tá Loan, bà này ở ngoại thành Hà Nội vào thăm ông, và người này đang tu nghiệp ở Liên Xô về thăm ông.

Người đàn bà đó chính là vợ Hoàng Kim Loan, hiện đang trú ngụ tại Xã Phong An, quận Phong Điền, tỉnh Thừa Thiên, khoảng chừng 50 tuổi, dáng dấp hiền lành, mặt mày phúc hậu. Người kia, là con trai độc nhất của Hoàng Kim Loan đang phục vụ trong Quân lực VNCH, đơn vị Thiệp Giáp, cấp bậc Đại úy. Hoàng Kim Loan che dấu vì sợ liên lụy đến vợ, con. Đó là một trong những yếu điểm của hắn mà tôi đã đánh trúng, và cũng là khuyết điểm của cơ quan tình báo Việt cộng, đã để cho một cán bộ hoạt động trong "vùng địch" quá lâu.

Trong phút chốc bàng Hoàng, cả ba người đều xúc động, đứng yên không nói được với nhau một lời nào, bỗng chốc đôi dòng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt tiêu tụy của người đàn bà, không hiểu những giọt nước mắt đó vì xúc động khi gặp lại chồng trong nghịch cảnh, hay chính là những giọt nước mắt vì lo sợ cho chồng, con, và bản thân mình. Tôi là đạo diễn và là diễn viên trong màn bi kịch này cũng không tránh khỏi nổi xúc động, nhưng biết làm sao hơn, vì bổn phận và trách nhiệm, vì sự an nguy, mất còn của Huế trong giờ phút quyết liệt, thật tình trong lòng không muốn tạo dựng ra cảnh bi thương này. Tôi nói với vợ Hoàng Kim Loan:

- Chị lau nước mắt đi, đừng sợ, chị và ông Đại úy không có tội tình gì cả, chị và ông Đại úy không có một liên hệ nào trong công việc của Trung tá Loan. Luật pháp VNCH đặt những người cộng sản ra ngoài vòng pháp luật (Dụ 59A từ thời Đệ I Cộng Hòa) nhưng không có một chữ nào quy tội vợ, con, những người cộng sản, ngoại trừ những người đó có liên hệ tiếp tay hoạt động cho cộng sản. Trong cuộc chiến tàn khốc và bi thảm này, điều nghịch lý là cả Bắc lẫn Nam đều có gia đình, thân nhân liên hệ, cha cộng sản, con Quốc Gia, anh Quốc Gia, em cộng sản, như vậy thì quy tội họ hết sao. -- Tôi quay qua nói với Hoàng Kim Loan:

- Trung tá Loan, ông có một giờ để gặp gia đình, vợ, con. Tôi buộc lòng phải để lại 2 nhân viên giám thị, vì không muốn ông dùng vợ con để thông tin ra ngoài. Riêng Đại úy, tôi mời ông đến đây, trước là để ông có dịp gặp lại cha, và kế tiếp tôi muốn ông nói rõ cho Trung tá Loan biết về tình hình chiến sự hiện đang diễn biến giữa ta và địch, đừng thêm vào và cũng đừng bớt đi, để Trung tá Loan có một nhận định sáng suốt và thực tế có lợi cho bản thân ông ta và gia đình.

Tôi xác nhận một lần nữa, ông vô tội, không liên quan, vì không bị địch móc nối hoạt động. Tôi không bắt ông, và cũng không báo cho Ty An Ninh Quân đội chuyện này. Sau khi nói chuyện xong, ông có thể đưa mẹ ông về. Có một điều quan trọng cần nói rõ với ông là ông không được tiết lộ cuộc gặp gỡ này với bất kỳ một ai, vì chưa phải lúc, bằng không, ông sẽ gặp rắc rối ngay, và tôi cũng nhờ ông chuyển lời với mẹ ông như vậy.

Một giờ sau, tôi và Ân trở vào, hai nhân viên thẩm vấn cho biết họ chẳng nói gì ngoài chuyện gia đình, tuy nhiên Hoàng Kim Loan, hẳn đưa chiếc đồng hồ Omega của hắn cho vợ, nói là đem bán đi để có tiền chi tiêu trong gia đình. Cả ba người bây giờ có vẻ bình tĩnh hơn, tôi nói với vợ Hoàng Kim Loan:

- Bây giờ chị có thể về, sau này bất cứ lúc nào chị muốn thăm ông, gặp tôi hay Đại úy Ân. Tôi mò túi áo có được 1500 đồng (tiền VNCH), hiểu ý tôi, Ân cũng cũng đưa ra được 1200, tôi hỏi nhỏ Ân:

- Tiền nhậu phải không? "Ôi Thiên Tường, ôi ba xi đế" phải không? (rượu). -- Ân cười. Tôi nói nhỏ với Ân:

- Tôi sẽ trả lại tiền nhậu cho anh.

Tôi cuộn tròn số bạc dúi vào tay chị ta:

- Chị cầm lấy, lần sau chúng tôi giúp chị nhiều hơn. Chị giao lại chiếc đồng hồ cho ông, không cần thiết phải bán. -- Chị ta lúng túng nói nhỏ lời cảm ơn và giao lại chiếc đồng hồ cho Hoàng Kim Loan. Tôi và Ân giúp chị ta một ít tiền xuất phát từ tấm lòng nhân hậu, đối với một người đàn bà nghèo khó đang gặp khổ nạn, hoàn toàn không có ý lợi dụng hành động đó để mua chuộc Hoàng Kim Loan. Ân đưa vợ con Hoàng Kim Loan ra về. Tôi nói với Hoàng Kim Loan:

- Trung tá Loan, tôi cho ông gặp mặt vợ con để chứng minh một điều: - Chúng tôi biết rõ và rất tường tận về ông, gia đình ông, về mọi hoạt động, mọi kế hoạch và cơ sở nội tuyến mà ông đã cài đặt.

Xin ông chấm dứt trò chơi tung hỏa mù này. Ngày mai, tôi sẽ cho ông xem những hình ảnh sinh hoạt của ông, mà các toán theo dõi của chúng tôi đã chụp được, và nhất là những

hình ảnh các cơ sở quan trọng và bí mật của ông hiện đã bị bắt và đang bị thẩm vấn tại Trung tâm thẩm vấn.

Tôi cũng nói rõ thêm, lực lượng CSQG Việt Nam Cộng Hòa không chơi trò hèn hạ bắt vợ con ông làm áp lực để ép ông. Trò chơi đó chỉ có những người Việt cộng các ông dùng. Chúng tôi lực lượng CSQG miền Nam Việt Nam không thèm dùng đến, vì thế tôi xác nhận với ông là vợ con ông không bị bắt, không bị làm khó dễ. Họ an toàn, ông yên tâm.

Từ giờ này trở đi, hợp tác và thành thật hay không là quyền ông quyết định, nếu không, ông sẽ phải đối đầu với 15 thẩm vấn viên của tôi. Họ sẽ nói chuyện với ông liên tục.

Một điều quan trọng nữa, mọi lời khai của ông đều được kiểm chứng qua tin tức, tài liệu mà chúng tôi đã có sẵn, và chúng tôi sẽ yêu cầu ông đo máy sự thật (Test Polygrap) để kiểm chứng. Tôi để ông có thì giờ suy nghĩ, mai tôi sẽ trở lại.

MÀN II GAY CÁN HƠN: EM GÁI HẬU PHƯƠNG NHẢY VÀO CUỘC CHƠI, VÀ CIA VỚI MÁY TEST POLYGRAP.

Còn tiếp (to be cont'd)

Liên Thành

Nguồn: Internet E-mail by [UBTTAĐCSVN](#) chuyển

*Đăng ngày: Thứ Hai, April 4, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*